

اولین اتوبوس که وارد ایران شد

اولین اتوبوس در ایران توسط یک تاجر بلژیکی در شهر رشت به کار گرفته شد؛ اما به مرور زمان و با توجه به میزان کرایه، سودآوری و زیر ساخت های حمل و نقل توجیه اقتصادی آن رد شد و به همین دلیل اتوبوس به کار گرفته شده به یکی از تاجر ایرانی به نام "معین التجار" فروخته شد.

او نیز پس از انقلاب مشروطه اتوبوس خود را به تهران آورد و با کرایه هر نفر 3 شاهی مشغول به فعالیت شد که به مرور زمان تقاضا برای استفاده از این خودرو بیشتر شد و پس از چند سال با ورود چند اتوبوس توسط تجار مختلف به شهر، رونق زیادی در جابه جایی مسافر شکل گرفت. اما اغلب اتوبوس ها با توجه به مسافت طی شده از اروپا تا مقصد به کارگیری در ایران، بعد مسافت و زمان حمل، مستهلک بودند و هزینه حمل و نقل بالایی را طلب می کردند که در نهایت باعث پایه گذاری صنعت اتومبیل سازی در ایران شد. براین اساس در سال 1290 شمسی اولین اتوبوس های مونتاژ شده وارد تهران شدند که حدود 5 درصد جابه جایی مسافران آن زمان توسط 500 دستگاه اتوبوس انجام می گرفت.

در زمان صدارت وثوق الدوله در سال 1298 با توجه به افزایش ناراضیتهای مردم از نحوه جابه جایی مسافر، دولتمردان بر آن شدند تا با ایجاد یک اداره، به سازماندهی و نظم بخشیدن به حمل و نقل شهری بپردازند که پس از مدتی بحث و تفحص این اداره در بلدیة (شهرداری) پایه گذاری شد. شهرداری موظف شد قوانینی وضع کند تا تسهیلات لازم را برای مسافران ایجاد نماید که این قوانین شامل میزان کرایه، زمان کار ناوگان، تثبیت خطوط و آیین نامه انضباطی بود. در اولین گام، شهرداری تمام اتوبوس ها را موظف به دریافت پلاک شناسایی خودرو نمود و جهت کنترل خطوط، هر خط دارای ناظری شد تا بر رعایت ناوگان خطوط نظارت کند. در شهریور سال 1320 نیز تعداد 100 دستگاه اتوبوس در تهران کار می کردند که حدود 90 دستگاه آن بنز بود. در همین سال اتوبوس های «زایس» روسی وارد ایران شدند و در سال 1331 دولت اجازه فعالیت شرکت های خصوصی حمل و نقل را صادر کرد.

معاونت حمل و نقل و ترافیک شهرداری قزوین

امور فرهنگی و آموزش